

[Bomholt.]

strup Højskole? Har det ærede Medlem saglige Indvendinger at gøre mod hans Arbejde, mod hans pædagogiske og administrative Arbejde? Eller skal der stilles stærke Klausuler med Hensyn til Ungdomslæreres politiske Opfattelse? Kunde det ikke tænkes, at man vel havde forskellig politisk Opfattelse og dog var i Stand til i et saadant Ungdomsarbejde at yde en saglig Indsats til Gavn for Ungdommen og Landet?

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har Ordet for en kort Bemærkning.

Carsten Raft: Jeg overlader til det ærede Medlem ved at citere, hvad der skete under Finanslovdebatten i Fjor, at paavise, at Striden drejede sig om, hvorvidt det ærede Medlem fik en Undskyldning af mig. Den drejede sig om, hvorvidt jeg afgav en Undskyldning, og om intet andet. Det er til fulde bevist. (*Vilhelm Rasmussen:* Aldeles ikke!). Saa beder jeg det ærede Medlem slaa efter i Finanslovforhandlingerne. Det er uhyre nemt, jeg skal gerne hjælpe det ærede Medlem; han synes at have vanskeligt ved at finde de paagældende Ting i „Social-Demokraten“, naar han slaar efter.

Det Spørgsmaal, som i øvrigt er under Debat, er, at det ærede Medlem har rejst en ærerørig Beskyldning mod mig. Maa jeg tillade mig et enkelt Citat fra Finanslovdebatten. Det ærede Medlem udtalte sidste Fredag:

„Dette skal betyde, at jeg, som man med Rette kan forudsætte læser „Social-Demokraten“, var vidende om dette Referat,“

og saa kommer Referatet. Det ærede Medlem roser sig af, at han læser „Social-Demokraten“. Det ærede Medlem er kommet med et ærerørigt Angreb paa mig, baseret paa et Angreb paa et Referat, han paastaar er i „Social-Demokraten“, hvad der er urigtigt. Det ærede Medlem har rettet et ærerørigt Angreb paa mig for at have citeret falsk. Dette ærerørige Angreb maa det ærede Medlem indrømme er fuldkommen ubegrundet. Det ærede Medlem nøjes med at beklage det. Det vilde være sømmeligt og rigtigt, at et ældre Medlem, der skulde vise unge Medlemmer, hvordan de skulde bære sig ad, kom med en Undskyldning. De har fornærmet mig groft!

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: Jeg har jo udtrykkelig, da jeg talte forleden, sagt, at saa vidt jeg kan se, er der sket en Forveksling. Det var det, jeg bemærkede, og det var jeg i min fulde Ret til at gaa ud fra, idet det var meddelt mig, at det store Referat var fra „Social-Demokraten“, det lille fra et andet Blad. Nu har jeg her tydeligt og klart for enhver erklæret, at jeg beklager dette, hvis det er en Fejltagelse. Jeg kan ikke se rettere, end at jeg har gjort Ret og Skel, og beklager, hvis jeg har gjort mig skyldig i en Fejltagelse. (*Christmas Møller:* Er det nok at sige det paa den Maade?).

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har Ordet for en kort Bemærkning.

Carsten Raft: Dette skal fra min Side være den sidste Bemærkning, for der er vist alligevel Grænse for, hvor meget man kan spille Tingets Tid. Jeg vil blot have Lov til at citere det ærede Medlems egne Ord, bedre kan det vel ikke gøres, naar man argumenterer mod et Menneske. Det ærede Medlem siger:

„Derfor sørgede jeg for at faa „Social-Demokraten“s Referat...“ og det ærede Medlem tilføjer senere:

„Det er det, der staar i „Social-Demokraten“, der er ikke et Muk af det, det ærede Medlem har udgivet for at være „Social-Demokraten“s Referat for at bibringe det høje Ting...“

— der var et Muk, ærede Medlem, jeg har paavist, at der var nøjagtigt det, jeg har sagt —

„den Forestilling, at jeg skulde vide, at han havde gjort mig en Undskyldning. Det kan man ikke tillade sig.“

Maa jeg have Lov til at slutte denne Debat med det ærede Medlems egne Ord: Det kan man ikke tillade sig, men det burde ikke være mig, der lærte det ærede Medlem, hvad man kan tillade sig!

Erik Eriksen: Der har under denne Debat rent periferisk været nævnt Forholdet mellem vore Ungdomsskoler og Ungdommen, og jeg vil for mit Vedkommende gerne til Indledning knytte et Par Bemærkninger mere til dette Forhold. Vanskelighederne for Landboudommen har i de senere Aar været voksende, og det kan meget vel siges, at det Udsnit af Landbefolkningen, som den repræsenterer, paa forskellig Maade har ydet en overordentlig stor Krisehjælp. Mange har f. Eks. i disse vanskelige Aar maattet arbejde uden Løn i et betrængt Landbohjem, og derfor turde det